

левса... О, ако ромейската войска не дойде след две, най-много три седмици, всичко беше свършено.

Търново трябваше да се предаде от глад. И в този страшен час на разплата, Иванко знаеше какво трябва да стори. Той сам щеше да забие меч в сърцето си. Но нямаше да падне в ръцете на разлютените Асенови привърженици, в ръцете на неубудания Иваница...

Снажният момък потръпна, затвори за миг очи. Внезапно тежко чувство задуши гърлото му. Как беше станала бедата? Как бе можал да дигне ръка въз Асена?

Не помнеше. Не можеше да си спомни. Сякаш ^и тънка мъгла го разделяше от оня страшен миг...

Бяха го повикали късно в палата. Той познаваше сприхавия нрав на царя и бе взел със себе си, за всеки случай, ^{оръжие} ~~книжки~~ под наметката си. Заради Слава беше станало всичко, заради царската балдъза.

Как плененият севастократор бе успял да го помами, тъй да го оплете с лукавите си обещания, та той бе охладнял към сестрата на царицата? И Асен не би могъл да понесе петното нанесено на дома му, и бе поискал сметка за отношенията му със Слава,

Да, Иванко не бе отрекъл, че е обещал на Слава любов и венчило. Ала как можеше да отиде под свадбен венец със Слава, когато Исак му бе обещал дъщеря си Теодора, белоликата византийска княгиня?

Ах, слабостта към жените и към славата бе станала причина да погуби живота си. Как майсторски Исак бе нашъпнал блестящите пленителни видиния, които го бяха завлекли до престъплението.

Иванко цар... Как чудно се дигеше багреницата на строй-